

Arrest

nr. 63 034 van 14 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 15 maart 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 14 februari 2011.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. GELIJKENS en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Marokkaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

Op 18 november 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 3 februari 2011 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk, doch ongegrond. Hiertegen dient de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 14 juni 2011 met nummer 63 033 wordt dit beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen.

Op 14 februari 2011 wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid meegedeeld op datum van 03.02.2011, wordt aan N., M. (...) (M)

geboren te (...), op (...),

van MAROKKO nationaliteit, verblijvend: (...),

het bevel gegeven om uiterlijk op 13 maart 2011 het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (1),

tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (2).

REDEN VAN DE BESLISSING :

o De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1 ° van de Wet van 15 december 1980) Niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep.

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 39/57, tweede lid juncto artikel 39/2, §2 van de Vreemdelingenwet en van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur aan.

2.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“Doordat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten stelt dat verzoeker uiterlijk op 13 maart 2011 België dient te verlaten;

Terwijl het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten pas op 14 februari 2011 aan verzoeker ter kennis werd gebracht.

Toelichting:

1.

Op grond van artikel 39/2, § 2 Vreemdelingenwet kan beroep tot nietigverklaring worden aangetekend bij Uw Raad:

“(…)”

Op grond van artikel 39/57, lid 2 Vreemdelingenwet dient dit te gebeuren binnen de 30 dagen na kennisgeving van de bestreden beslissing:

“(…)”

2.

Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd aan verzoeker ter kennis gebracht op 14 februari 2011. De eerste dag van de beroepstermijn is aldus 15 februari 2011.

De beroepstermijn loopt af op 16 maart 2011.

Echter vermeldt het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten 13 maart 2011 als uiterste datum om het grondgebied van België te hebben verlaten, ofwel 3 dagen voor het verstrijken van de beroepstermijn tegen de beslissing op grond waarvan het grondgebied zou moeten worden verlaten.

3.

Dit is vooreerst in strijd met artikel 39/57, lid 2 juncto 39/2, § 2 Vreemdelingenwet, die voorzien in een beroepstermijn van 30 dagen vanaf kennisgeving.

Op grond van deze bepalingen heeft verzoeker minstens tot 16 maart 2011 de tijd om beroep aan te tekenen tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker moet in alle morele vrijheid kunnen beslissen over het al dan niet aantekenen van beroep, en moet dit kunnen met zo weinig mogelijk praktische belemmeringen.

Deze mogelijkheid om hoger beroep aan te tekenen raakt immers aan het fundamentele recht op rechtsbescherming.

Dat men drie dagen voor het verstrijken van de beroepstermijn het land waarin het hoger beroep moet worden aangetekend al heeft verlaten, om tegemoet te komen aan het bevel om het grondgebied te verlaten, verhindert vanzelfsprekend de vrijheid om hoger beroep in te stellen.

Zelfs indien men het bevel om het grondgebied te verlaten niet opvolgt, en aldus nog steeds in het land is na 13 maart 2011, kan het niet de bedoeling zijn dat de laatste drie dagen van de beroepstermijn worden doorgebracht in de onzekerheid dat men elk moment kan worden opgepakt en opgesloten om het land te worden uitgezet.

Dit brengt niet alleen extra morele druk met zich mee, maar kan ook eventueel een extra praktische belemmering veroorzaken (moeilijkere communicatie, opsluiting). Door aan verzoeker op te leggen dat hij uiterlijk op 13 maart 2011 het land moet verlaten, wordt afbreuk gedaan aan de wettelijk voorziene beroepstermijn van 30 dagen.

4.

Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten schendt ook het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Immers verwijst het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten naar de beslissing van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid dd. 3 februari 2011, die oplegt dat betrokkene het grondgebied moet verlaten binnen de 30 dagen na kennisgeving van het bevel en de beslissing.

Ook deze 30 dagen kunnen enkel maar begrepen worden als dezelfde 30 dagen om hoger beroep aan te tekenen bij Uw Raad.

Het zou immers geheel onredelijk zijn om betrokkene te verplichten het land te verlaten nog voor de beroepstermijn voor beroep tegen de beslissing die hem oplegt het land te verlaten, is versterken.

Door toch 13 maart 2011 als datum op te nemen in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, wordt de opdracht van de Staatssecretaris in zijn beslissing genegeerd.

Nochtans wordt de Dienst Asielzoekers, die het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten heeft uitgereikt, geacht op zorgvuldige wijze dergelijke bevelen op te stellen en uit te reiken, en moet men ervan uit kunnen gaan dat deze overheid de beslissing waaruit die bevelen volgen, correct naleeft.

In het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd toch 13 maart 2011 als datum opgenomen, waardoor de overheid haar zorgvuldigheidsplicht schendt. Bovendien dient elke overheid erover te waken dat de wettelijk voorziene beroepstermijnen worden gerespecteerd.

In dat opzicht kon onmogelijk in alle redelijkheid een bevel om het grondgebied te verlaten worden afgeleverd dat 3 dagen voor het verstrijken van de beroepstermijn afloopt. De overheid schendt aldus eveneens haar redelijkheidsplicht.

5.

Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten schendt tenslotte ook het motiveringsbeginsel.

Immers wordt op geen enkele wijze gemotiveerd waarom wordt afgeweken van de beslissing van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid dd. 3 februari 2011, die oplegt dat betrokkene het grondgebied moet verlaten binnen de 30 dagen na kennisgeving van het bevel en de beslissing.

Er wordt verder ook op geen enkele andere wijze gemotiveerd waarom verzoeker reeds 27 dagen na de kennisgeving van het bevel en de beslissing het grondgebied zou moeten verlaten, terwijl de beroepstermijn voor hoger beroep tegen zowel dit bevel als deze beslissing nog niet verstreken is.

6.

Gelet op al het bovenstaande, kan niet anders dan besloten worden dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten artikel 39/57, lid 2 juncto 39/2, § 2 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur, schendt.

Dit middel is ernstig en gegrond."

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

"Verzoeker houdt in het eerste onderdeel van zijn middel voor dat hij slechts 27 dagen kreeg om het grondgebied te verlaten, terwijl artikel 39/57, lid 2 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 een beroepstermijn van 30 dagen voorziet en hij aldus het grondgebied dient te verlaten, alvorens zijn beroepstermijn is verstreken, zodat er afbreuk wordt gedaan aan de wettelijk voorziene beroepstermijn.

In het tweede onderdeel van het middel zet verzoeker uiteen dat het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel worden geschonden doordat de beslissing van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid dd. 03.02.2011 vermeldt dat betrokkene het grondgebied dient te verlaten binnen de dertig dagen na kennisgeving van de beslissing terwijl de bijlage 13 die op 14.02.2011 aan verzoeker betekend werd, vermeldt dat verzoeker uiterlijk op 13.03.2011 het grondgebied dient te verlaten.

Verzoekers kritiek is er bijgevolg in essentie op gesteund dat er op de hem op 14.03.2011 door de stad Antwerpen betekende bijlage 13 vermeld staat dat hij uiterlijk op 13.03.2011 het grondgebied dient te verlaten en verzoeker aldus 'slechts' 27 dagen krijgt om gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker merkt in zijn verzoekschrift evenwel zelf op dat in de beslissing van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid — die samen met de bijlage 13 aan verzoeker ter kennis werd gebracht - uitdrukkelijk wordt gesteld dat:

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het KB. van 8 oktober 1981 (...) aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving

Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, geheel conform de ter zake geldende regelgeving, aan verzoeker een bevel heeft gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen.

Het maakt duidelijk een materiële vergissing uit in hoofde van de stad Antwerpen dat op de bijlage 13 die op 14.02.2011 aan verzoeker ter kennis werd gebracht vermeld staat dat verzoeker uiterlijk op 13 maart 2011 (en dus na 27 dagen) het grondgebied dient te verlaten.

De verwerende partij is de mening toegedaan dat dit gegeven op zich de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten niet kan verantwoorden.

Inderdaad maakt een onregelmatigheid in de kennisgeving van een beslissing niet noodzakelijk een schending van een substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven pleegvorm uit (cf. R.v.St. nr. 20.300, 29.4.80, Arr. R.v.St. 1980, 596), en blijkt uit de vaste rechtspraak van de Raad van State dat eventuele gebreken in de kennisgeving van een administratieve akte niet van aard kunnen zijn om aanleiding te kunnen geven tot de nietigverklaring van deze akte als dusdanig (zie o.a. R.v.St. nr. 48.781, 24.08.1994, en R.v.St. nr. 45.694, 19.01.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

Het zou aldus van overdreven formalisme getuigen om de beslissing van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op de in het enig middel vermelde basis te vernietigen, temeer nu verzoeker niet aanvoert dat de wijze waarop de kennisgeving van de beslissing van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, houdende het bevel om het grondgebied te verlaten, zou zijn gebeurd, hem heeft gehinderd in zijn mogelijkheden om de beslissing aan te vechten, hetgeen betrokkene ook niet redelijk kan doen, gelet op het tijdstip waarop hij zijn annulatieverzoekschrift neerlegde. In het algemeen slaagt verzoeker er in zijn enig middel in het geheel niet in aan te tonen dat de wijze waarop de kennisgeving van de beslissing in casu zou zijn gebeurd, hem enig nadeel zou hebben berokkend.

De verwerende partij ziet dan ook niet in welk belang verzoeker heeft bij zijn kritiek als zou er afbreuk gedaan worden aan zijn beroepstermijn van 30 dagen, nu uit hetgeen voorafgaat duidelijk blijkt dat aan verzoeker wel degelijk een termijn van dertig dagen werd gegeven om het grondgebied te laten.

Volledigheidshalve merkt de verwerende partij nog op dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen kritiek uit op de concrete motieven van de bestreden beslissing.

Verzoeker ontkent geenszins dat hij niet in het bezit is van een geldig visum, zodat hem geheel terecht bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennen van de bepalingen en beginselen waarvan verzoeker de schending aanvoert.

Het enig middel kan niet worden aangenomen."

2.1.3. De verzoekende partij voert aan dat in de bestreden beslissing vermeld wordt dat zij het grondgebied dient te verlaten voor 13 maart 2011. Ze merkt op dat dit drie dagen is voor het verstrijken van de beroepstermijn tegen de bestreden beslissing. Ze wijst er ook op dat de gemachtigde van de staatssecretaris aan de burgemeester de opdracht had gegeven om haar een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen binnen de dertig dagen na de kennisgeving. De verzoekende partij concludeert dat in casu haar bevel werd gegeven om na zevenentwintig dagen het grondgebied te verlaten.

Er wordt erop gewezen dat deze grief niet getuigt van het bestaan van een actueel belang. Het aangevoerde gebrek heeft verzoekende partij niet verhinderd om een ontvankelijk beroep in te stellen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de bestreden beslissing werd niet uitgevoerd. Inmiddels zijn de dertig dagen waarvan de verzoekende partij gewag maakt bovendien verstreken derwijze dat de verzoekende partij haar actueel belang bij deze grief niet meer toont. Ter terechtzitting erkent de verzoekende partij geen actueel belang te hebben bij haar grieven.

Voorts geeft de bestreden beslissing duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig visum. Dit determinerend motief van de bestreden beslissing wordt door de verzoekende partij in haar verzoekschrift niet betwist. De verzoekende partij toont geen schending van de motiveringsplicht aan. Ook wordt er geen schending van artikel 39/57, tweede lid juncto 39/2, §2 van de Vreemdelingenwet aangetoond, nu de verzoekende partij binnen de beroepstermijn een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing heeft

ingediend en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (de omvang van) zijn bevoegdheid zoals bepaald in artikel 39/2, §2 van de Vreemdelingenwet dient uit te oefenen, wat niet wordt betwist.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wordt erop gewezen dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel schendt.

Het middel is, zo al ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN